

„...leült és tanította őket”

Tekintsünk az evangélium mondataira, és próbáljuk megfogalmazni az üzenetét!

Jézus legjellemzőbb tevékenysége a tanítás volt. Ezért is nevezték rabbinak, tanítónak. Mellesleg csodásnak tűnő dolgokat is tett, gyógyított, de legfőbb tevékenysége a tanítás volt. Kérdés, hogy mi volt a tananyaga és a módszertana.

Talán egyszerű a válasz: *a szeretet tanának tanára* volt, aki arra próbálta rávezetni a honfitársait, hogy miképpen lehet megvalósítani a szeretet országát ezen a földön. A szeretet országa, az Isten országa pedig nem más, mint a feltétel és személyválogatás nélkül ajándékozó szeretet élettere. Ennek egyik alaptétele: „Tedd másnak is, amit szeretnél, ha neked tennének!” – Nem kell teológiai végzettség ennek a megértéséhez.

Szeretném, ha lenne mit ennem, lenne öltözetem, lakásom stb., és könnyű kitalálni, hogy mások is így vannak ezzel. Tehát adnom kell az anyagi javaimból azoknak, akik nem tudják megteremteni a normális élethez szükséges anyagiakat.

Aztán azt is szeretném, ha a nehézségeimben segítenének, a terheim hordozását megkönnyítenék azok, akik kicsit erősebbek nálam. Tehát erőm szerint nekem is segítenem kell másokat a szolgáló szeretettel.

A harmadik, talán manapság is a legfontosabb: szeretném, hanem bánthanának, sem szóval, sem tettlegesen, és semmiképpen nem akarom, hogy megöljenek! Tehát nekem is békességteremtő módon, szelíden kell viselkednem. A keresztény világban mintha ez a tétel a feledés homályába merült volna, pedig talán ez a tétel lenne a legfontosabb. Ha az erőszakot sikerülne eltüntetni az életünkől, azonnal megvalósulna az Isten országa ezen a földön. Akkor nem gyilkolnák egymást tőlünk keletre az emberek, és nem kellene elmenekülniük az otthonukból az anyáknak és a gyerekeknek. Arról nem is beszélve, hogy csillagászati összegeket spórolhatnánk meg, amit szociális célokra fordíthatnánk, mondhatnánk azt is, hogy a jólétünkre.

Jézus tananyaga ilyen egyszerű. Mindenki megértheti, ha akarja, és bárki megvalósíthatja, ha akarja. A gondolkodásátalakítást és a megvalósítást egyes szám első személyben kell kezdeni, és e tekintetben nem érdemes másokra várni.

Talán egy pár mondatot ejthetnénk *Jézus módszertanáról* is. A tanítás-tanulás folyamatában jelentőséggel bír a módszertan. Néhány évtizeddel ezelőtt még természetes megnyilvánulás volt a tanár részéről a diáknak adott nyakleves. Lehet vitatkozni rajta, hogy hatékony volt-e vagy sem. Valószínű, hogy igaz a népi bölcsesség: „Akinek nem fáj a szó, nem fáj a bot sem!” Manapság az iskolából azonnal elbocsátják azt a tanárt, aki megüti a tanulót.

Kérdés továbbra is, hogy mi a helyes módszertan a jézusi etika oktatásában. Valószínűleg az, amit Jézusunktól eltanulhatunk: *senkire sem erőlteti rá a tananyagát, csak felkínálja*. Hallgatói azonban szembesülhetnek a következményekkel. Ha megfogadják, a harmónia lesz a jellemző az életükre, ha elutasítják vagy elengedik a fülük mellett, akkor bizony összekuszálódik az életük, mondhatjuk, hogy ember alatti szintre süllyed.

Aztán az is jellemző volt Jézus módszertanára, hogy *kérdezgette a hallgatóit*, a tanítványait. Párbeszédet folytatott velük. Manapság azt mondhatnánk, hogy interaktív kapcsolatban volt velük. És ami talán a legfontosabb: tanításával, módszertanával, életpéldájával olyan tanítványokat nevelt, akik előbb vagy utóbb maguk is tanítókká kell, hogy váljanak. Talán ennyit elég is elmondanunk az evangéliumi mondatról, amely így szól: „A nép köréje sereglett, ő pedig leült, és tanította őket.”

Az elhangzott történettel és Jézus tanításával kapcsolatban meg kell még említenünk egy *létfon-tosságú* életmegnyilvánulást. Ennek pedig az *„irgalmasság”* a neve. Az írástudók és a farizeusok, mondhatnánk képmutató módon, azt szeretnék, ha Jézus is „áldását” adná az asszony megkövezésére, és ugyanakkor csőbe is húznák. Jézus azonban zseniális módon oldja meg a problémát:

szembesíti a vádlókat a saját viselkedésükkel, tanít arra, hogy irgalmasságot akar, nem pedig áldozatot, és megmenti az asszonyt. Ugyanakkor nem bagatellizálja el a viselkedését, és kéri, hogy többet ne vétkezzen. – Azért említsük még meg, hogy ezek a derék erkölcsösök csak az asszonyt ráncigálták a nyilvánosság elé, a férfit, akivel elkövette az ún. „házasságtörést”, azt nem. Így ez eléggé egyoldalúnak tűnik, bár Mózes törvénykezése szerint mindkettőt meg kellett volna kövezni.

Szóval valamennyiünk számára tanulságos ez a történet, amely azt is illusztrálja, hogy a Jézust követő embernek irgalmasnak is kell lennie a felebarátja iránt, és jelszerű életet is kell élnie. Kívánom a kedves Olvasóknak, hogy erőfeszítésük Istennek tetsző és az embereknek hasznos legyen.

Bódás János

Valahol ki van jelölve helyed...

Azért van síró, hogy vigasztald,
az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
ott is, ahol eddig minden tiszta volt?

Mi vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.

Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
másként céltalan lesz az életed,
s a sors ekéje bármily mélyen szánt,
mag leszel, mely kőre esett.....
Cserép, melyben nem virít virág,
s nem veszi hasznát
sem az ég, sem a világ.

Miklovicz László, Nőtincs

Vajon mi vihette rá az asszonyt a házasságtörésre?

Szerelmes lett egy másik férfibe? Elhanyagolta a párja, keserűvé vált, és minden mindegy volt neki? Pénzért tette, mert szüksége volt rá? Kíváncsiságból, hogy vajon milyen egy másik férfivel? Vajon mi ment félre az életében, hogy ekkora rizikót vállalt? Vagy azt hitte, hogy sosem fog kiderülni?

Egyértelmű, hogy Jézus véteknek mondja a házasságból való kitekintést. Jólesett volna, ha a férfit is maga elé hozatta volna, hogy utána kettőjüknek mondja az egyedüli lehetséges választ ebben a helyzetben. Nem kövezés, nem bagatellizálás, hanem önmagunkkal való szembenézés.

Ismertem egy prostituált asszonyt. A férjének játékszenvedélye volt, és amit keresett, azt el is játszotta. A sérült gyerekének csak így tudott enni adni, iskoláztatni, nyári táborba küldeni. A takarításból nem tudta előteremteni a mindennapit. Nem tudtam mit mondani, csak együtt sírni vele.

Hívó ember vagyok, én is szövetséget kötöttem az Istennel egy életre. Vajon én hányszor és miért töröm meg ezt a szövetséget? Valami másra vágyom? Nem érzem Isten közelségét, akkor meg minek megtartani a szövetséget? Evilági haszon csábít el az Útról? Arra nem számíthatok, hogy nem fog kiderülni. Az Ószövetség számtalanszor féltékenynek állítja be Istent, aki nem tűr meg maga mellett mást. Nekem úgy tűnik, hogy Jézus sem osztozkodik. Mégsem gondolom, hogy féltékeny lenne, hiszen ott már elveszett a bizalom. Talán inkább szomorúan várja, hogy megbocsáthasson, és aggódik, hogy ne nagyon égessen meg magam. Nem hiszem, hogy van olyan, aki felé örökre elveszne a bizalma.

Jó látni a higgadt, szelíd Jézust a felhergelt tömeg közepette. Bárcsak mi is megtalálnánk a megfelelő, kijózanító szavakat, amikor acsarkodó emberek közé tévedünk!

Kőszeginé Melinda, Pécs